

Presentació del director de l'espectacle, David Selvas

Don Joan és, per a tothom, la imatge del seductor. I des del moment en què una cosa es converteix en la imatge d'una altra, en el mirall que ens en retorna la imatge, aquest mirall es converteix també en la seva presó.

Es converteix en l'espai on els comportaments individuals —més o menys soterrats— es deixen reconèixer a ulls de tothom.

El consol. La força de la «manada» perquè res, ni ningú, s'aparti massa dels altres. La por. Com a punt de sortida i d'arribada.

La por, sempre la por. Don Joan té por? De la responsabilitat? De les dones? De Déu? De la mort? De la vellesa? D'ell mateix?... I per això fuig? S'amaga? Lluita? Sedueix? I fornica?... Sigui el que sigui, i per damunt de tot vol ser lliure, i per aconseguir-ho provoca i desafia tota forma d'autoritat.

Els mites són la destil·lació de l'essència de qui som i de com ens comportem. Per molt que ens esforcem a ser originals, sempre hi ha alguna cosa que ens posa en relació amb els altres. El mite. Allò que compartim.

El teatre ha revisat aquests patrons una vegada i una altra, perquè puguem, sense deixar de ser-ne presoners i segons l'època que ens ha tocat viure, sentir-nos-hi reflectits.

Volem que el nostre Don Joan estigui fet de totes aquestes contradiccions. Ens agradaria aconseguir que, del seu mirall, en sortís un reflex contemporani i engegador, un cop de llum que acabi seduïnt qui se'l miri.